

my H., jehož působnost se nevztahuje jen na území republiky Československé, nýbrž i na území republiky Polské a který zaměstnává podzástupce; neboť i činnost těchto přichází k dobru a na újmu firmy H. a nikoliv žalobcovu. Nelze tudíž spatřovati kusost řízení v tom, že nebyly provedeny důkazy o tom, že žalovaný jako generální zástupce cizozemské firmy zaměstnává podzástupce, kteří pro něho pracují.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice k novému jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Dovolání, jež napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. nelze upříti oprávnění. Soudy nižších stolic zamítly žalobu z toho důvodu, že dovolatel není soutěžitelem podle § 46 zákona o nekalé soutěži, poněvadž jej jako obchodního zástupce nelze považovati za podnikatele. Tomuto názoru by bylo přisvědčiti, kdyby bylo zjištěno, že dovolatel jest obchodním pomocníkem ve službách firmy H. v Drážďanech. To se však nestalo. Obchodní zástupce (jednatele), kteří nejsou ve službách některého živnostníka, jest považovati za samostatné obchodníky, již nesou risiko svého podnikání a tudíž za podnikatele (§ 59 c) živnostenského řádu) a soutěžitelem podle § 46 zákona o nekalé soutěži. Tento zákon se vztahuje na veškeré samostatně provozované hospodářské živnosti nesoucí se ke zdroji příjmů zhodnocováním zboží nebo výkonů. Podléhají mu tedy i obchodní podniky, mezi něž jest řaditi i s nimi souvisící živnosti pomocné, na př. činnost dohodců, sprostředkovatelů atd. (srovnej Dr. Zdeněk Matouš, Zákon o nekalé soutěži str. 10). Bude proto především zapotřebí zjistiti příslušný skutkový podklad, by mohlo býti spolehlivě usuzováno, zdali dovolatel jest samostatným obchodníkem čili nic. Dospěje-li procesní soud základem tohoto zjištění k úsudku, že dovolatele třeba považovati za podnikatele a soutěžitelem, bude ovšem také zapotřebí, aby se zabýval ostatními tvrzeními a námitkami stran rozhodnými pro řešení sporu.

Čís. 12405.

Honební společenstvo (v Čechách) jest v mezích své působnosti oprávněno samostatně jednati, také se zavazovati a jest tudíž v oboru své působnosti procesně způsobilým.

(Rozh. ze dne 2. března 1933, R I 150/33.)

Žalobu na honební společenstvo v R. v Čechách procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud k žalobcovu odvolání zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. Důvody: Žalobce napadá rozsudek prvního soudu jen pro zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s. a 6 c. ř. s., maje za to, že žalované honební společenstvo nemá způsobilost ke sporu. Honební společenstvo jest hrůmadným označením fysických osob, jimž přísluší podle honebního zákona spravovati oprávnění k výkonu myslivosti v mezích zákona. Honební společenstvo není právnickou osobou, i kdyby

bylo považováno za společnost. U honebního společenstva není předpokladů § 75 j. n. a § 373 c. ř. s., nanejvýš nemá vlastní jmění aniž jest souhrnem majetkových hodnot. Honební společenstvo jest jen účelovým orgánem, jemuž se však nedostává procesní způsobilosti. Bylo proto řízení zahájené o žalobě i s rozsudkem prohlášeno podle § 7 c. ř. s. za zmatečné.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zamítl žalobcovu odvolání.

Důvody:

Otázkou, o kterou podle odvolání žalobcova jediné ještě ve sporu jde, zdali honební společenstvo (§ 4 českého honebního zákona čís. 49/1866) je způsobilé státi k soudu, zabýval se nejvyšší soud již v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 4352. V rozhodnutí tomto zaujal nejvyšší soud stanovisko odchylné od názoru odvolacího soudu v napadeném usnesení. Kdežto odvolací soud byl toho názoru, že honební společenstvo procesně způsobilým není, nejvyšší soud v onom rozhodnutí honebnímu společenstvu procesní způsobilost přiznal. Od názoru v uvedeném rozhodnutí vysloveného se odchýliti, neshledává nejvyšší soud důvodu. Honební společenstvo je útvarem, v němž po zákonu (§ 4) jsou sdružení držitelé pozemků osady a jemuž přísluší právo pod výminkami zákonem stanovenými (§ 6) vykonávati na pozemcích k honbišti patřících právo myslivosti. K zastupování společenstva určen je honební výbor (§§ 8, 12). Za účelem výkonu práva myslivosti je honební společenstvo oprávněno a spolu povinno (§ 6) prostřednictvím honebního výboru (§§ 12, 13, 14, 15) buď honební právo pronajmouti nebo je k dobru společenstva dáti znalci vykonávati. Výtěžek (pachtovné) patří (§ 22) společenstvu, jež je rozdělí mezi své členy. Škodou zvěří způsobenou je podle § 45 hon. zák. povinno společenstvo a v řízení o náhradu škody zvěří způsobené je před smluvčím soudem honební společenstvo podle zákona (§ 46) stranou s právem učiniti s odpůrcem o náhradě dohodu a případně podati do nálezu smluvčího soudu zrušovací stížnost (§ 46 odst. 4). Z uvedených ustanovení je zjevno, že honební společenstvo v mezích působnosti mu příslušející (zejména §§ 4, 6, 45, 46) je oprávněno samostatně jednati, také se zavazovati, že tudíž (§ 1 cřs.) v oboru své působnosti procesně způsobilým jest. V projednávaném sporu, kde jde o zrušení případně trvání pachtovní smlouvy o honitbě s honebním společenstvem uzavřené (§ 6), upírati honebnímu společenstvu procesní způsobilost podle toho nelze. Opačné mínění odvolacího soudu, nesrovnávající se s uvedenými ustanoveními, z nichž zvláště poukázati jest na ustanovení §§ 45 a 46, obstáti nemůže. Ježto pro rozhodnutí sporu stačí zodpovědění otázky, zdali honební společenstvo je, nanejvýš v projednávaném sporu procesně způsobilé, netřeba se zabývati úvahami stran v opravném řízení, ke kterým právním útvarům jest honební společenstvo zařaditi a uvedená otázka neřešena. Kladným zodpověděním otázky procesní způsobilosti honebního společenstva v projednávaném případě padá napadené usnesení a žalobcovu odvolání z rozsudku prvního soudu, jež uplatňovalo jen zmatečnost podle § 477 čís. 5 cřs. pro nedostatek procesní způsobilosti žalovaného společenstva, pozbylo opodstatnění.